

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2023. május 25.
(csütörtök)**

Földvári Tibor

JÓKEDVVEL ÉLNI AZ ÚR JÓSÁGÁÉRT

Köszöntés igéje: Zsoltár 34,6.9

Akik ő reá néznek, azok felvidulnak, és arcuk meg nem pirul. [...] Érezték és lássátok meg, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki ő benne bízik.

Énekek: 105,1-3; 683

Lekció: 2Krónikák 7,1-10

Alapige: 2Krónikák 7,1-10

És mikor Salamon elvégezte a könyörgést, tűz szálla le az égből, és megemészté az egészen égőáldozatot és a véres áldozatot, és az Úr dicsősége betölté a házat, annyira, hogy még a papok sem mehettek be az Úr házába; mert az Úr dicsősége betölté az Úr házát. És az Izráel fiai mindnyájan látták, amikor alászáll a tűz és az Úr dicsősége a házra, és arccal leborulának a föld felé a padlózatra, s imádák és tisztelik az Urat, hogy jó és az ő kegyelme mindörökké való! A király pedig és az egész nép áldoztak áldozatokat az Úr előtt. Áldozék Salamon király áldozatot huszonkétezer ökörrel és százhuszezer juhval; és ekképen szentelék fel az Úr házát a király és az egész nép. A papok pedig foglalatások voltak az ő tisztükben; a Léviták is az Úrnak minden zengő szerszámaival, amelyeket Dávid király készítettett, hogy az Urat dicsérnék (mert örökkévaló az ő irgalmassága) a Dávid dicséretivel mely kezükbe adatott; a papok pedig trombitálának velük szemben, míg az egész Izráel ott állt. És felszentelé Salamon a középső pitvart, amely az Úrnak háza előtt volt; mert ott szerzett égőáldozatokat és hálaadóáldozatok kövéreit; mert a rézoltárra, amelyet Salamon készítettett, nem fért az égőáldozat, az ételáldozat és a hálaadóáldozat kövére. És Salamon ünnepet szerzett ebben az időben hét napig, és vele együtt az egész Izráel, nagy gyülekezet, mely összegyülekezett Hámáttól fogva az Egyiptom patakáig. A nyolcadik napon pedig gyülekezést

JÓKEDVVEL ÉLNI AZ ÚR JÓSÁGÁÉRT

tartottak, mert az oltár felszentelését hét napon át végezték és az ünnepet is hét napon. A hetedik hónapnak huszonharmadik napján elbocsátá a népet sátoraikba, vígan és megelégedve mindama jók felett, amelyeket cselekedett az Úr Dáviddal, Salamonnal és az ő népével Izráellel.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, amikor hálát adunk neked, mindig előttünk vannak csodatetteid, hétköznapi csodáid is, és ezek is részei annak az isteni személynek, aki te vagy számunkra jóságos Úrként, mindenható, szabadító, megtartó Istenként.

És áldunk, hogy Jézusban jelentetted ki a legteljesebben, ki is vagy te nekünk. Magasztalunk téged, hogy az Úr Jézus is e földi életben ugyanúgy, ugyanolyan körülmények között élte a maga Istenfiúi engedelmes életét, ahogy mi. Ő tökéletesen, mi meg kegyelmet nyert bűnösökként, aki valóban minden nap kegyelemre szoruló bűnösök vagyunk. De pontosan ezért lehetünk boldogok a te jelenlétedben, hiszen mi bárhol ott vagyunk, ott vagy velünk, de a gyülekezet közösségében minősítetten is. Köszönjük, hogy a te ígéreted nemcsak a testünkre nézve, hanem a közösségünkre tekintettel is kimondja: a Szentlélek temploma lehetünk.

Áldunk téged, hogy nem csupán az Úr napján, a hét első napján, hanem így mindig hét közben is együtt lehetünk istentiszteleten. Magasztalunk téged, hogy a munkanapjainkat ez határozhatja meg. Hálát adunk, hogy nekünk a munka is lehet istentisztelet.

Szeretnénk is kérni, hogy így éljük meg akkor is, ha nem sikerül valami, ha tapasztaljuk a bűneset utáni világnak sokféle sikertelenségét, terhét, baját is. Köszönjük neked, hogy mi akkor is rád tekinthetünk. És ahogy a zsoltár szavaival mondtad: akik rád tekintenek, rád néznek, azok felvidulnak.

Köszönjük neked, hogy a könnyeink között is tudhatjuk, tenálad boldogság van, és a te jóságod miatt tele lehetünk igazi örömmel. Jézus öröme hadd töltsön be bennünket így a gyülekezet közösségében is, a te igédet hallgatva is, hazamenve innen élve az élet istentiszteletét.

Az ő nevében, Jézusért, hallgasd meg könyörgésünket, fogadd kedvesen imádatunkat és hálánkat.

Ámen.

Igehirdetés

Hála az Úrnak, hogy hozzá lehetünk most már mi is ahhoz szokva magyarok, Magyarországon élők meg határon túl élő magyarok, hogy igen sok sport-sikernek örvendezhetünk a különböző világbajnokságok, olimpiák, Európa-bajnokságok során. Ha nincs akkora siker, akkor is tudunk örülni a válogatott csapataink fejlődésének. És nem tudom, ti hogy vagytok, én még egyszer sem tudtam élőben jelen lenni, de tévén keresztül mindig örömmel néztem, szoktam nézni, amikor érkeznek haza más országokból repülővel, a reptéren ezrek várják őket és tényleg mindenki örül annak, hogy nagy dolog történt, nagy dol-

gokat éltünk át. Sportsiker és a hazatérés öröme. Nemcsak a sportolóknak, hanem nekünk is.

Azt olvassuk, hogy a templomszentelés befejezésének a legutolsó mozzanata is nagy öröm megélése. Valami nagy sikert éltek át és az Úr napján, hallhattuk, hogy a legnagyobb ajándék az volt, hogy az Úr dicsősége, Isten jelenléte nagyon látható formában is megmutatta, ki is ő az ő népe számára. A folytatásban pedig – és ezt hallhattuk a bibliai történet többi verseiben – az Úr népének a személye, személyi jellemzői, cselekedete van előttünk. Sokkal több minden szól arról, hogy mit tesznek ők, mit éltek meg, de – ehhez hozzá vagyunk szokva – ekkor is mindig az Úr személye a hangsúlyos. Valami befejeződött, elvégződött, és nagyon nagy örömmel megtörténik a hazatérés. És a krónikás, amikor az Úr Lelke által ezt a kijelentést írja, akkor ki akarja emelni, hogy ez is fontos. Nemcsak az fontos, ami történt a templomszenteléskor ott a templomi istentiszteleti részen, hanem ami utána is. És ami utána történik, az az életüknek a meghatározása, életüknek a különböző jellemzője. Arról nem olvastam, csak azt tudjuk meg, hogy nagyon nagy öröm van mindenki szívében, örülnek az Úrnak, az Úr tetteinek.

Ha egy sportsikert élünk át, az is általában valamennyi ideig úgy előttünk van, ha beszélgetünk róla, visszaemlékezünk az ifisekkel is, nagyon jól esik és újra örömet jelent. De hát ez még inkább így van az Úrral való szeretetkapcsolat átélésében.

Olvasva ezt az ígét, ez mindenképp eszembe jutott, hogy gyermekkoromban tényleg a templomból hazajönni is mindig örömteli volt. Már csak azért is, mert nekünk a felnőtt istentiszteleten való részvétel után mindig volt egy olyan 20-25 perces gyermek istentisztelet, úgyhogy mi úgy mentünk haza a szüleink után, hogy mi még pluszban kaphattunk egy drága üzenetet az Úrtól, és az mindig öröm volt, és arról beszámolni nekem kisgyerekként is örömet jelentett. De egyáltalán a templomi istentiszteleti közösségből hazatérni, a hétköznapiakba visszamenni tényleg örömteli volt, és hét közben én is iskolában is sokszor visszaemlékeztem, hogy milyen ígét hallottam, mit szólt az Úr nekem is. Meghatározta a hétköznapiakat az Úr napján hallott igei üzenet.

Örvendező istentiszteleti élet, és örvendező élet az élet istentiszteletében. Mindig öröm. Biztos, hogy jól emlékeztek, az ige erre föl is szólít bennünket: „Örüljete az Úrban mindenkor; ismét mondom, örüljete!”

Három kifejezés is van, ami ebben a történetben pontosan erre az örvendezésre, öröme utal. És mind a három kifejezés a 'jó' szóval. Miért lehet nemcsak az istentiszteleten, hanem utána az életünkben is örvendező életünk? Mert ahogy hallhattuk az Úr napján is már a legutóbbi istentiszteleten, kiderül, hogy az Úr jó. Az Úr jóságát imádták, amikor leszállt a tűz és a dicsőség ködje, mert jó az Úr, örökkévaló az ő kegyelme.

A 10. versben pedig kétszer is szerepel. Az egyik az, amikor „mindama jók felett” nagy öröm van Izrael népe életében, „amelyeket cselekedett az Úr Dáviddal, Salamonnal és az ő népével Izráellel”. De ami kifejezést Károli így fordít „és megelégedve”, ez is az ősi nyelven a 'jó' szóval van ott egy alakban, ami

így fordítható, hogy jó kedvvel, jó szívvel – de ez a jó szív most a boldogságnak és az örömnél a kifejezésére. Jóságos az Úr, a szívüket betölti a jósága, az Úr jóságából is adódó öröm, vidámság azért is különösen, mert az Úr jótetteket vitt végbe. Ezt a három 'jó' szóval való kifejezést vizsgálva lássuk meg tehát, hogy miért is lehet a mostani időnkben is nemcsak az istentiszteleten, hanem az élet istentiszteletén nekünk is valóság, hogy az Úrban valóknak az élete az Úrral való kapcsolat miatt mindig öröm, még akkor is, amikor lehet, hogy lenne miért jogosan szomorúnak lenni. Éppen a szakasznak a hangsúlya mutat erre rá.

Az Úr jósága imádata örömet jelentett a népnek. Erre utaltunk már az előző istentiszteleten az Úr napján. Azért igyekszem mindig így mondani, hogy az Úr napja, mert ez nekem még inkább hordozza azt a lelki valóságot, mint, amit a vasárnap szavunk hordoz. Ha vasárnap szót fogok mondani, azt azért teszem, hogy megszokott, így szoktuk mondani, de az Úr napja már a névvel is utal arra, hogy kinek a napja ez. Nem azért, merthogy a többi nem az ő napja lenne, hanem az Úr napja arra utal a hívő nép, a keresztyén nép számára, hogy ez az a nap, amikor az Úr népe különösen is együtt van, igyekszik mindig együtt lenni. Régebben nemcsak délelőtt, hanem délután vagy este is mindig voltak istentiszteletek a keresztyén közösségekben, a református gyülekezetekben is.

Miért öröm az istentiszteleten lenni Salamonnak is meg a népnek különösen a templomszentelésre is gondolva? Hallottuk: mert az Úr közösséget vállalt az övéivel. Az Úr közösségvállalása az elveszett, kegyelmet nyert bűnös népével. És lehet, hogy még nem történtek nagy csodák a templomszentelés ünnepi napjaiban, óráiban. Lehet, hogy még az Úr nem hallgatta meg Salamonnak az imádságait, amiket mondott a templomszentelésnek a során. Lehet, hogy anynyi minden várja őket, nehézség, baj a bűneset utáni világ körülményei közepe, amikor majd hazamennek erről az ünnepről. De most nem ez a kérdés, hanem az, hogy az az Úr, aki közösséget vállalt velünk ilyen látható, dicsőséges formában is, ő jó. Az Úr jóságos.

Hallhattuk, hogy az áldozatok sokaságának a mérete is mutatja, hogy nagyon nagy az öröm. Szeretném megjegyezni, hogy amikor a szent ládát viszik föl a templomba – ez a korábbi történeti leírásokban szerepel –, akkor úgy írta, hogy megszámlálhatatlanul sok áldozati állatot áldoztak. Itt számokkal írja le. Vannak írásmagyarázók, akik azt mondják, hogy valószínű ezek a számok nem lehetnek pontosan annyik amennyik. Egy másik igemagyarázó bemutatja, hogy miért ne lehetnének. Én egyet szeretnék csak kiemelni nektek, hogy a korábbiaknál ott azt írta, hogy annyi, hogy megszámlálhatatlan, itt pedig a számokkal is jelezni akarja, a nagyon nagy létszámra utaló számokkal, hogy nem akármilyen áldozatokat mutattak be, és az áldozatoknak a jó része hálaadó áldozat volt. A kövérjét – az Úrral való közösség öröme miatt hála van a szívükben.

És az ünnep szervezésével. A hetedik hónapban van ez a templomszentelési ünnep, szent aktus. Ez az a hónapja Izrael népének, amelyben a legtöbb ünnep szerepel. Most nem sorolom fel mindegyiket, itt csak az üzenet szempontjából hadd húzzam alá: egy-egy hét, tehát összesen minimum tizennégy nap, amit ünnepként élnek meg ezen a helyen ebben az időben. Az első hét a temp-

lomszentelés hete, a második hét pedig ennek folytatása rendszeres ünnepként a sátoros ünnep. És ennek a végén, hallottuk, a hetedik hónap huszonharmadik napján van a hazamenetel. Templomszentelési ünnep és a sátoros ünnep együtt tehát.

A sátoros ünnep leírásánál a Mózes 3. könyve 23. részében kijelenti az Úr, hogy mi mindent kell ott végezni, milyen áldozatokat kell bemutatni, de nagyon aláhúzza azt is, hogy örvendezzenek. Az ő népe azért menjen a sátoros ünnepre egy héten át, azért legyen az Úr jelenlétében együtt, hogy örvendezzenek. A Mózes 5. könyve 12. részéből pedig azt tudjuk meg, hogy majd amikor az Úr egy állandó helyet választ magának, ahova majd mindig mennie kell Izrael fiainak az Urat imádni, tehát istentiszteletre együtt, nagy közösségként, akkor majd azon a helyen is azért menjenek az Úr jelenlétébe, hogy átérezzék az ő szeretetközösségét – és sejtethetik –, és hogy örvendezzenek. Örvendeztetek, azért legyetek itt.

Hadd húzzam alá újra: újszövetségi időben én kicsi gyermekkoromban is, mindig Pasaréten is, itt is, most is akkor is, hogyha esetleg vannak lelki bajaim nekem is meg szomorúságom bármi miatt. Most például össze van szorulva a szívem, nem tudom, hogy a hegymászóval mi lesz majd, akiről nincs híradás. És még az istentisztelet előtt is megnéztem, hogy vajon az van-e a hírben, hogy már tudunk róla, vagy esetleg valami szomorú hír. Emiatt a szívemben ott van egyfajta szomorúság most is. De mivel együtt vagyunk az Úr jelenlétében gyülekezetben istentiszteleten, de ha úgymond csupán egy bibliaórán lennénk együtt, ez akkor is igaz, mert az Úr népe együtt van, emlékeztek, az istentisztelet, akkor ott örvendezünk. Remélem, ti is így élitek meg.

De a sátoros ünnep – emlékeztek – az mire is emlékeztette őket? A lomb-sátrak ünnepe, amikor aztán építeni kellett már Izrael földjén lakva a lomb-sátrakat és abban is laktak? Volt, hogy nem mehettek föl a templomba bármi miatt is, de akik otthon maradtak, azok lomb-sátrakban laktak egy héten át. Azért, mert arra emlékeztek az állandó lakóhelyükön, ahol az Úr örökségét megkapták ígéretképpen már, hogy volt olyan idő is, amikor vándorolnunk kellett a pusztában. És emlékeztek, hogy a pusztai vándorlás sem mindig örömteli volt az Úr népének. Éppen azt mutatta meg, hogy milyen nehéz bűneset utáni körülmények között, és sajnos mennyire kegyelemre szoruló bűnös népként élte meg az atyák nemzedéke a pusztai vándorlás idejét. De mikor emlékeztek a sátoros ünnepen, az mindig azt jelentette, hogy mennyi öröm lehet nekünk, mert az az Úr, aki a pusztai vándorlás során is a sátorokban lakva gondoskodott rólunk, velünk volt – és ez a legfontosabb –, közösséget vállalt velünk, akkor csak sátorban lakott, most meg már templomban. Az Úr is az állandó lakóhelyén van most már, ezért a templomszentelés ünnepe és a sátoros ünnep így együtt, egymás után nagyon-nagyon kiemelte, hogy mit jelent az Úr jósága, a vele való szeretetközösség szempontjából.

És mindenképpen a templomszentelés ünnepe így a sátoros ünneppel együtt minősítetten is előízét adta annak, hogy milyen lesz majd mindörökké az Úrral. Az Úr jelenlétében az istentiszteleten örvendezni előíze annak nekünk

is, és ugyanezt élte meg az Úr Jézus is a földön élve. Ő is, amikor istentiszteleten volt a templomban, együtt volt az Úr népével, Jézus is ugyanezt élte át: kicsoda boldogság majd mindörökre Istennel az új egen és az új földön.

És a jó kifejezést hadd húzzam így alá. A teremtésnél, emlékeztek, Isten kijelentette, hogy: „minden amit alkotott, ímé igen jó”. Ezt akkor jelenti ki Isten, mikor Ádám és Éva is már ott vannak a teremtett világon a Mózes 1. könyve 1. része végén van ez. Addig, amíg Éva nincs ott, addig nem jó egyedül lenni, de mihelyst Éva is ott van, onnantól fogva íme igen jó minden, amit az Úr alkotott. De Ádám és Éva számára ez azt jelentette, hogy akkor ez az „ímé igen jó” nekünk az Úrral való közösség mérhetetlen titka és ajándéka. A bűnesetben ez a közösség úgymond megrendült, de el nem múlt, hiszen ott az Úrral való közösségvállalás az Úr részéről, amit a templomszentelési ünnep is hirdet.

És hogyan mutatja be az örökkévalóságnak az egyik szépségét az ige? Hogy ott megint az Úrral való minősített közösség valósága. Ott is az Úr jósága fog felragyogni. És anélkül, hogy mélyebben kifejténénk, hadd jegyezzem meg, hogy a Jelenések könyve 21. részében a sátor kifejezést használja az Úr kijelentése az örökkévaló, állandó közösségre az Úrral: „Ímé az Isten sátora az emberekkel van, és velük lakozik.” Jézus is, amikor így van az igében, hogy „és az Íge testté lett és lakozék mi közöttünk”, ott is a sátorozni kifejezés van. Sátorozott közöttünk. Az ideiglenes lakóhelyre utaló kifejezéssel valami titokzatos módon az állandóságra, sőt, az örökkévalóra való utalás.

Az Úr Jézus is minden istentiszteleten átélte – hadd mondjam most őmiatta – a mennyei Atya, aki jó, a mennyei Atyával való közösség mérhetetlen titkát. Itt a Salamon idejében pedig az Úr jósága.

És egy népként ünnepelnek. Az egész ország népe egy hatalmas nagy közösségként éli át. A kifejezések, hogy mettől meddig, mutatják a salamoni időszaknak a nagy méretű királyi területének a határait, és együtt az Úr népe. Az ének és a zene is szólt az istentisztelet részeként, mert boldogok az Úrral való közösségben. És ilyen az újszövetségi hívő nép közössége, a miénk is itt Pasa-réten a gyülekezetben.

Az jutott eszembe még itt, talán emlékeztek, hogy nemcsak Isten szokott örülni egy bűnös ember megtérésének, hanem még az angyalok is. Ha nagy öröm van a mennyben még az angyalok közt is egy bűnös ember megtérésén, akkor – most hadd mondjam így – a mennyben milyen nagy öröm lehet, ha látják, hogy nemcsak egy, hanem sok kegyelmet nyert bűnös ember itt a földön az Úr jóságát, az ő jelenlétének a közösségét átélve boldog örömmel imádja az Urat. Nem az angyalokat. Az angyalok is csak szolgák. Mi az Urat imádjuk együtt egy nagy közösségként.

E földön az Úréi számára adatik meg ez. Az angyalok csak a mennyei dicsőségben imádkozhatják az Urat. Ha a földre jönnek az angyalok ma is esetleg, az csak azért van, mert az Úr küldi őket valamilyen szolgálatra, az nekik munka. Az imádat, az istentisztelet az csak az Úr népe része, a miénk is.

Te miben éled át a közösségben, itt a gyülekezet közösségében is az Úr jóságát, de most az ő személyére gondolva? Kicsoda neked az Úr, amikor ezt

mondja magáról, hogy ő jó és így vállal közösséget veled is meg a társaiddal, akik a gyülekezet közösségében, mi is egy nagy nép vagyunk?

Lehet, hogy a válaszában is segít, ha látjuk, megvizsgáljuk, hogy amikor hazamennek egy ilyen nagyon áldott és nagyon örömteli együttlét után. A 10. versben így van: „A hetedik hónapnak huszonharmadik napján elbocsátá a népet sáтораikba, vígan és meglegedve mindama jók felett, amelyeket cselekedett az Úr Dáviddal, Salamonnal és az ő népével Izráellel.”

Gondolkoztam azon is, hogy lehet, hogy csak ezt az egy verset olvassam majd fel az istentisztelet részeként, de annyira megerősödtem abban, hogy halljuk az egész történetet, mert úgy lesz aztán majd ebben az egy versben is még inkább buzdítóvá és örömtelivé az üzenet. Ugyanis a templomszentelés végének, mint ünnepi időnek a lezárása az ez a bibliai vers, ami arra utal tehát, hogy együtt voltunk az istentiszteleten nagy boldogságban, mert az Úr közösséget vállalt velünk, de most már megyünk haza. És otthon már nem ezek az ünnepi pillanatok várnak, hanem otthon már jönnek a hétköznapok. De hadd kérdezzem meg: amikor te Pasarétről is hazamész újszövetségi hívő nép tagjaként, akkor neked a hétköznapok szürke hétköznapok vagy olyan hétköznapok, ahol megéljük azt, amit itt ír az ige: „vígan és meglegedve”? Vígan és jó szívvel. A jó szívvel kifejezést hadd húzzam alá tehát: boldog, örömteli szívvel. Az angol nyelvű igemagyarázatokban az egyik írásmagyarázó azt a szót használta, amire a házasság kifejezését is használni szokták, hogy amilyen módon a házasságban boldog a pár, ami ugye hétköznapok élete, de mégis a házasság öröme, titka miatt micsoda boldogság.

Folytatódik tehát a boldog és örvendező élet. Pontosan azért, mert az Úrral való boldog közösség határozza meg azt, ahogyan élnek, már nem a templomban az ünnepek alatt, hanem az az utáni időben. És megint nagyon kifejező a Károli fordítás, nem tudom kihallottátok-e: „A hetedik hónapnak huszonharmadik napján elbocsátá a népet sáтораikba.” De hát akkor ők már nem sátorban laktak. Izrael földjén már nem sátoroztak, csak a szent sátor volt sátorként, azért is kellett templomot építeni. Emlékeztek, Dávid ezért érezte, hogy hát hogy néz az ki, hogy én is milyen házban lakom meg a nép is, az Úr ladája meg csak sátorban. Itt viszont valóban egy olyan ősi szó van a héber nyelvben, aminek az első jelentése a sátor. Vonatkozhat arra is, hogy lakóhely, de akkor mindenképpen ideiglenes lakóhely.

A sáтораikba. Ez a kifejezés utal arra – azt gondolom, Károli nem véletlenül fordította éppen ezzel a szóval azt a héber szót –, mert lehetett volna úgy mondani 'elbocsátotta a népet haza vagy otthonaikba', de a „sáтораikba” azt akarja kiemelni, hogy igen, állandó lakóhelyen vagyunk. Az Úr is most már állandó lakóhelyen lakik, de mi azt a boldogságot szeretnénk az állandó lakóhelyeinken lakva is átélni, amit megtapasztaltunk a sátoros ünnepen is a sátoréletre gondolva, meg amit vállalt az Úr velünk a szent sátorban is lakva. És az is benne van ennek a szónak a jelentésében, hogy mi boldogok lehetünk akkor is a hétköznapok során, hogyha nagyon jól tudjuk, hogy az a nap vagy az az időszak, az a hely egyáltalán nem állandó számunkra, csak időleges.

Milyen fájó érzés lehet az, amikor valaki beköltözik egy helyre, gyönyörű a hely, de tudja, hogy nemsokára el kell hagynom bármi miatt is. Amikor valakik átélték, hogy hitelt kellett fölvenni és gyönyörű lakást építhettek, de utána beütött a szörnyű igazság, és lehet, hogy minden elveszett. És olyankor már egy gyönyörű ház és lakás is olyan keserűséget jelenthet, hiszen most még itt vagyunk, de nem tudjuk fizetni a hitelt, el kell költözni. Ez szomorúság és ez keserűség meg igazságtalanság.

Annyi hamisság és annyi gonoszság van abban az életben, amit a bűneset után él az Úr népe is, bárhol is élünk. De nem ez határozza meg a szívünk állapotát. Ezért volt kedves nekem és nagyon bátorító meg vigasztaló: jó szívvel – azért, mert az Úrral való közösség határozza meg hazamenve is. A bűneset utáni munkanapok és hétköznapok, amelyeken még nagyon rossz dolgok is történhetnek, de az Úréi boldogságát az az határozza meg, aki az Úr, ő pedig jó. Az Úréi örömteli mosolyát, vidám lelkületét még a könnyei során is észrevehető boldogságát az Úrral való közösség határozza meg.

Ezért fontos, hogy amikor együtt vagyunk gyülekezeti istentiszteleten, gyülekezeti alkalmon, közösségi alkalmon az Úr jelenlétében meg együtt is, ott bizony az egyfajta kimozdulás is lehet otthonról vagy olyan helyről, ahol jobban áthat bennünket a bűneset utáni világ fáradtsága, nehézsége, keserűsége, és együtt átélhetjük talán még inkább az Úrral való öröm érzését. De fontos lenne, hogy utána ne az legyen, hogy most megyek haza és otthon milyen rossz lesz, aztán alig várom, hogy megint jöhessek az Úr népe közé.

Példaként hadd mondjam el, hogy az otthoni gyülekezetben ugye úgy volt, hogy a lelkipásztorunk három faluban is szolgált rendszeresen. Ott három falu hívó népe alkotott egy nagy közösséget igazából. És amikor az egyik újszilvási néninek a házában nagyon nagy baj történt, gyakorlatilag majdnem újjá kellett építeni a tetőszerkezetet, ő teljesen össze volt törve. Egy viszonylag idős néni, nagyon gyenge fizikailag, és tényleg sírt, kesergett és úgy érezte, hogy itt vége mindennek. És én még akkor nagyon kicsi voltam, emlékszem, de én is mentem bátyáimmal meg apuval, meg mások is ott a gyülekezetből, lelki testvérek, mentünk és én is a magam kis gyenge erejével, amit tudtam, segítettem. És nagyon hamar, nagyon gyorsan egyszer csak a néninek a háza rendbe tétezt. És emlékszem tisztán, hogy a néni arca ragyogott. És mindenki átélte ezt a titkot, hogy hát igen, az, ami történt az katasztrófa és az szörnyű, de milyen megdöbbentő, hogy a közösség szeretetének ez a fizikai megnyilvánulása is hogyan mutatta azt a szeretetet, amit az Úrral való közösség jelent lelki testvéreként együtt. Az Úr szeretetét, jóságát a szívünkben, én is gyermekként átéltem a szívemben, hogy milyen jó, hogy így vagyunk egy népe az Úrnak. A közösség szeretete, öröme egyénként is és közösségként is.

És ilyenkor a még hitben nem járó családtagok közé hazamenve is az Úr örömevel mehetünk. Emlékeztek, az Úr Jézusnak sem volt könnyű otthon élni. A testvéreiről biztos tudjuk, hogy nem hittek benne. Úgy, hogy kisgyermekként, kamaszként vagy fiatalemberként, amíg el nem kezdte Jézus a nyilvános szolgálatát, ő otthon élt. Neki nem volt könnyű a nem hívó testvéreit elhordozni.

De az Úr Jézus szívét is mégiscsak mindig az az öröm töltötte el, hogy milyen közössége van a szerető mennyei Atyával. És ha nincs is sok történet arról, hogy ő hogy élte meg az otthonlétet akkor, amikor még nem kezdte el a nyilvános szolgálatát, de azt biztos tudjuk, hogy tökéletesen és biztos, hogy örömmel. Azt tudjuk a Lukács evangéliumából a 2. részből is, hogy Isten jó kedve, Isten öröme nyugodott Jézuson. Jézus is jó szívvel, azaz boldog szívvel élt otthon, élte meg az istenfiúi életet.

Én most tudatosan nem a harmadik 'jó' kifejezésre utalva szóltam erről a második gondolatról, mert itt a kapcsolópont így hangzik: „vigan és megelekedve mindama jók felett, amelyeket cselekedett az Úr Dáviddal, Salamonnal és az ő népével Izráellel”. Tehát itt úgymond az okot megfogalmazza, és itt hangzik el ez a harmadik kifejezés: „mindama jók felett”. Én végig azzal magyaráztam az igei gondolatot az örömteli, vidám, boldog szívre utalva, hogy az Úrral való közösség, mert ez a döntő. És az elején is hallottuk, hogy az Úr jósága az istentiszteleti imádás során azt az örömet mutatja, hogy közösséget vállal velünk, elveszett bűnösökkel. Ha semmi mást nem csinálna is, de közösséget vállal, és ez a tudat, hogy én az Úré lehetek, pedig kicsoda vagyok, miből tértem meg, hívó emberként is mennyire rászorulok az Úr kegyelmére, de az Úr közösséget vállal velem. Ez is elég lenne, de itt az ige azt mondja, de az Úr ennél sokkal többet is akar adni. Nemcsak a vele való közösség boldogító ajándékát, hanem az ő jócselekedetei, az Úr jótettei, amelyeket nevesít is: Dáviddal, Salamonnal és az ő népével, Izraellel cselekedett.

Ha tehát az Úr személye tökéletessége, az ő jósága is a vele való közösség miatt boldog életet jelent, akkor mennyire tovább erősíti ezt a boldogságot, és mennyire igazolja, hogy mi nem lehetünk szomorú hívő emberek soha. Sírni sírjunk is, amikor sírnunk kell. Hordozzuk el a bűneset utáni világ szomorú dolgait is, rossz dolgait is. Ha kell, fogadjuk el, ahogy Jób is mondta. De a szívünk állapotát nem a szomorúság tölti el, hanem az Úrban való öröm. És az Úr öröme és az ő jósága a tetteiben is. Minden jó felett, minden jó miatt, amiket ő cselekedett.

Az egész ünnep a templomszentelés meg a lombsátrak ünnepe ünnepi időszaka, ez a két hét tehát, ez nagyon messzi távolba is elvisz bennünket az Úr jótetteinél. Az, hogy templomot fog az Úr építeni, állandó helyet, ahol majd lakni fog az ő népével, ezt igazából az Úr már akkor megígérte, amikor Ádámnak és Évának is hallható módon világossá lehetett, hogy a Sátán vesztes, mert az Úr majd el fogja küldeni az asszony magvát. Már az ősevangélium megszólalása is utal arra, hogy az Úrral való közösség állandó örökkévaló lehetősége ez adott lesz. Aztán az üdvtörténeti események mutatják, hogy az Úr készíti a bűneset utáni világban is az ő népével való lakása lehetőségeit. Először a szent sátor lesz, aztán a templom.

A lombsátrak ünnepe pedig bemutatja, hogy igen – ahogy mondtam is –, akármilyen körülmények lehettek a pusztai vándorlás során, nagyon súlyos bűnöket is követtek el az Úr népe tagjai, de az Úrral való közösségnek, az ő jótettei valóságát már ők is mégiscsak átérték. Remélem, ti is emlékeztek több olyan

történetre is a pusztai vándorlás során, ahol nyilvánvalóan az Úr jótettei igazolódtak az atyák nemzedéke számára is már. Nem is beszélve a fiak meg az unokák nemzedékéről. Az Úr jótettei nagyon távoli múltba visszatekintve.

A közelmúltra nézve pedig Dávid személye. Dávid már halott, de azért még a kisebb gyermekek is – akik ha esetleg ott voltak – tudhatták, hogy mennyi jót hallottunk Salamon édesapjáról, a királyságáról. Salamon élete pedig nemcsak a közelmúlt, hanem a jelen meg a jövő lehetőségei. Nagyon személyessé tette az Úr jótetteit. Ha a Zsoltárok könyvében olyan zsoltárokat olvasunk, olvasunk, ahol az Úr jótetteit sorolják az Úr Lelkétől vezetett szentírók, látható, hogy nagyon messze visszamegy mindig a szentíró az Úr jótetteinél.

Amikor bármilyen szomorú dolgok történnek veled, a családdal vagy a gyülekezettel, az országunkkal és most is vannak, akkor a rossz dolgok is, a rossz történések, a szomorú dolgok, a szomorú történések is megállnak, de mihelyst az Úrra tekintünk, azonnal tudnunk kell, hogy de ez az Úr jótetteket akar végrehajtani.

Dáviddal, Salamonnal és az ő népével Izraellel. Károli fordításának a nagyon kifejező voltát ismét hadd húzzam alá. Lehetne mondani úgy is, hogy Dávidnak, jótettek, jócselekedetek Dávid számára az ő életében. De a Dáviddal kifejezésben, Salamonnal, Izraellel, hordozza azt is, hogy nemcsak nekik, számukra, hanem általuk is. Amit rajtuk keresztül cselekedett az Úr jósága.

A Zsidókhöz írt levél 13. rész 7. versében nem véletlenül mondja, hogy az előljáróitokról emlékezzetek meg, akik hirdették nektek az ígét, és még az életük végét is ismerve, látva, kövessétek a hitüket. A hívő embernek, Isten népe közösségének is még az élete vége is azt hirdette, hogy az Úr mennyi jót tett. A nép boldogan emlékezhet arra, aki az Úr, de most már tehát arra is, amit tett – múlt időben. És ez hordozza azt, hogy ez az Úr a jelenben is bármikor tehet bármit, ha akar, nem beszélve a jövőről. Tehát örvendezhetünk. A messiási ígéretnek gondolata is itt van. Dávid, Salamon, Izrael népe hordozza azt, mert jön majd Jézus, a Messiás, a Krisztus.

„Örüljete az örülőkkel, és sírjatok a sírókkal” – olyan jó, hogy ez a bibliai kijelentés ott a Római levélben együtt szerepel. Mert amikor mi együtt sírunk, abban is mégiscsak benne van annak az öröme, hogy nem egyedül kell valakinek hordoznia e világi életnek sok rossz dolgát, hanem ha mást nem, egy valakivel együtt. Ez viszont már öröm. Nemcsak az Úr magában számomra, hanem legalább egy lelki testvér, de általában többek is vannak. Az Úr tettei mindig vissza is utalnak az ő jóságára, az ő tökéletességének erre a jellemzőjére.

Így a vele való közösség visszacsatolódik. A vele való közösségben elveszett bűnös és naponta kegyelemre szoruló bűnös emberként és népként, közösségként mégiscsak tapasztaljuk, milyen öröm az Úrral való közösség. Ez betöltheti a szívünket a bűneset utáni világ sokféle jellemzői közepette is. De pontosan azért, mert ebben a világban élünk, az Úrnak annyi jótette megmutatkozik az életünkben. Megmutatkozott és meg fog mutatkozni ezután is. Akkor amikor még várnunk kell, vagy átélni szeretnénk egyáltalán az Úr jótettei valóságát, már

akkor is mégiscsak ott van az Úrral való közösségnek a minősített átélése és öröme, hogy ő jó.

Az jutott eszembe, hogy az Úr Jézusról nem véletlenül olvassuk ott a passió-történet részeként, hogy ő úgy ment a Gecsemáné kertbe, hogy előtte elég sok éneket énekelve ő is dicsérte a mennyei Atyát. A tanítványaival együtt dicséretet énekelve ment Jézus a Gecsemáné kertbe. És emlékeztek, hogy ott mi történt, majd aztán mi jött a kereszthalálában, aztán majd jött a megdicsőíttetése a fel-támadásban is. De már a Gecsemáné kert és a kereszthalál minden szörnyű va-lósága is mégiscsak azt hirdette Jézus életében is, hogy az ő személyes istenfiúi örömét az határozza meg, amilyen kapcsolatban van az Atyával, és amit az Atyá-ért meg az ő elveszett népéért, kegyelemre szoruló népéért neki vállalnia kellett.

Jézus a mennyei Atyát tisztelte és imádta a kereszten is, a Gecsemáné kert-ben is. Egyedül a megváltó mű elvégeztetése miatt kellett neki elhordoznia ezt a szörnyű szomorúságot, hogy az Isten ítélete rajta van, de minden más Jézus életében az istenfiak öröme volt.

Erre a hitre és erre az örvendező, szívből való lelki életre bátorítson ben-nünket az Úr itt a gyülekezet közösségében is természetesen és a hétköznapi során is.

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, mi is imádunk téged valóban, áldunk és hálát adunk neked azért, aki vagy, és felsorolhatatlan jótetteidért. És imádunk téged azért, hogy az Úr Jézus vállalta azt a jótettet is, isteni jótettet, ami számára mégiscsak a lehető legrosszabb kellett, hogy legyen, az Istentől való elhagyatottság kárho-zata, a kereszthalál szörnyű ítélete. De nekünk így lehetett veled szeretetkap-csolatunk, számunkra így lehettél egyedül jóságos Úrrá.

És köszönjük, hogy ezért lehet csakugyan nem csupán a gyülekezet közös-ségében, az istentiszteleteken, hanem a hétköznapiokban is, ami pedig az élet istentisztelete számunkra mégiscsak, átélünk, hogy milyen jó vagy te és min-den jótettedet.

Arra kérünk, ha bármelyikünknek a szívét a szomorúság töltené el akármi miatt is, a keserűség, aggodás, szabadítsd fel, bennünket is szabadíts fel. Arra kérünk, hogy egymást is hadd tudjuk erősíteni.

És köszönjük, hogy egymásért imádkozhatunk is. Hisszük, hogy imádság-ban is mi boldog örömmel vállalhatjuk a veled és az egymással való közösség titkát. És köszönjük, hogy amikor eljön az idő, meghallgatod imádságunkat.

Köszönjük neked, hogy rád bízhatjuk a kárpátaljai lelki testvéreinket, a ma-gyarokat, meg ott az ukrán és az orosz oldalon élő mindenfajta népet. Te adj békességet, vess véget a háborúnak, kérünk.

Köszönjük, hogy ezt a magyar hegymászót is rád bízhatjuk. Mi azt kérjük, ha kedves neked, hadd legyen jó hír, amikor híradást kapunk, de vigasztalj ben-nünket is, hogyha szomorú hír érkezne.

És kérünk arra, hogy a gyülekezetünk is mint közösség is arról legyen hí-res, hogy milyen jó vagy te, milyen jó a te néped között lenni. Add, hogy azok,

JÓKEDVVEL ÉLNI AZ ÚR JÓSÁGÁÉRT

akik még nem ismernek és ide jönnek, hadd érezzék át kegyelmedet, hogy hozzád térhessenek és ők is megtapasztalhassák, milyen boldogító az Istennel és az isten népével való szeretetközösség öröme.

Kérünk, hogy így legyél velünk és így áldd meg ennek a hétnek még a hétköznapi életét.

És köszönjük neked, hogy amikor eljön a hét első napja, akkor különösen is ünnepelhetünk majd, egyházi ünnep lévén. De köszönjük, hogy nekünk minden istentisztelet öröm lehet, ennek az öröme hadd töltsön már most be minket is, kérünk.

Ámen.

Erősségem és énekem az Úr, és ő lőn nékem szabadulásul. Vigasságnak és szabadulásnak szava van az igazak sátoraiban: Az Úrnak jobbkeze hatalmasan cselekedett!

Zsoltár 118,14-15

683 Szívből köszönöm, Uram

✂ Bergèse, Alain, 1976

🎵 Fraysse, Claude, 1976

✂ Mikes Attila (1962-)

Szív - ből kö - szö - nöm, U - ram, az é - le - tet, Mind a
jó - ért, mit oly bő - ven ad - tál ne - kem, Zen - gek há - la - é - ne - ket.
Szív - ből kö - szö - nöm, U - ram, a bé - ké - met, Most
Hoz - zád száll az ö - röm hang - ja - in: Hal - le - lu - ja!

(Capo III. fekvés)

2. Áldom, dicsérem Neved, mert úgy szeretsz,
Mikor próbákkal küzdök, Te rám tekintesz,
Felém nyújtod szent kezed.
Szívből köszönöm, Uram, az új erőt.
A lelkem hálaimát mond Neked: Halleluja!